

Το χρονικό της θέλησης

«Ενώσε τη γη με τον ουρανό. Κούνησε με τα δυο του χέρια το Κιλιμάντζαρο. Κατάφερε να εκτοξεύσει αντικείμενα στο διάστημα με μια κίνηση των βλεφάρων του. Και κατάφερε να χαμογελάσει ειρωνικά, σχεδόν αδιάφορα, ακόμα και απέναντι σε μια ύπουλη και διαβρωτική ασθένεια. Την έριξε μέσα στις μαύρες τρύπες του διαστήματος που μοιάζουν μικρές και αδύναμες μπροστά στις φωτεινά πηγάδια του μυαλού του. Κυρίες και κύριοι, ο ιππότης της ανθρωπότητας, ο νικητής, Στίβεν Χόκινγκ» Στίβεν Χόκινγκ

Νομίζω ότι καλύτερος πρόλογος από αυτόν που έγινε από Αμερικανούς ακαδημαϊκούς στο Χάρβαρντ δεν θα μπορούσε να γίνει για έναν άνθρωπο όπως ο Στίβεν Χόκινγκ. Για τον άνθρωπο που άλλαξε τα όρια του ακατόρθωτου.

Από το παράθυρό του, στην Οξφόρδη (εκεί γεννήθηκε τον Γενάρη του 1942) άκουγε εκτός από το βόμβο του πολέμου, το κάλεσμα της γνώσης, σε μια περιοχή που περισσότερο από όλες έχει συνδεθεί παγκοσμίως με την ποιότητα της γνώσης. Η ακαδημαϊκή του πορεία ξεκινάει το 1958. Τότε κατάφερε να κερδίσει μια χρυσή υποτροφία στον τομέα των φυσικών επιστημών στο Πανεπιστήμιο της γεννέτειράς του της Οξφόρδης. Επόμενος σταθμός ήταν το Κέμπριτζ όπου άρχισε τις σπουδές του με αντικείμενο την κοσμολογία και τη γενική σχετικότητα. Ο Χόκινγκ από τις πρώτες του δημοσιεύσεις σε επιστημονικά έντυπα είχε αρχίσει να αντιμετωπίζεται ως το νέο μεγάλο «φαινόμενο» στις φυσικές επιστήμες

Μετά από μια πτώση, στις σκάλες του Πανεπιστημίου του Κέμπριτζ, ο Χόκινγκ αρχίζει και παρατηρεί ότι το σώμα του αδυνατεί να ακολουθήσει το μυαλό του και οι κινήσεις, απλές κινήσεις του σώματος,

γίνονται δύσκολες. Το 1963 αρχίζει τις εξετάσεις και ενώ ο έλεγχος των κινήσεων του σώματος αρχίζει και χάνεται. Η διάγνωση είναι σοκ για τον ίδιο, τους συνεργάτες και φυσικά τους συγγενείς του: «Ατροφία στους νευρώνες του σώματος», ασθένεια γνωστή ως «σύνδρομο Λου Γκέριγκ»

Οι γιατροί ήταν κάθετοι και δεν άφηναν περιθώρια. Η ζωή του ήταν σε μεγάλο κίνδυνο και η πρώτη πρόβλεψη δεν του έδινε ζωή ούτε δυο ετών, ούτε δηλαδή περιθώριο αρκετό για να προλάβει να τελειώσει την έρευνά του που θα τον οδηγούσε σε διδακτορικό τίτλο.

Σημειώστε την ημερομηνία: 1963! Από τότε η ψυχή του Χόκινγκ διανύει χιλιόμετρα γνώσης και έτη φωτός πνευματικής δουλειάς. Από εκείνη, την πρώτη διάγνωση, έχουν περάσει ήδη 46 (ναι, σαράντα έξι) ολόκληρα χρόνια! Τα περισσότερα από αυτά το σώμα του Χόκινγκ τα πέρασε σε αναπηρική καρέκλα και έκανε φιλότιμες προσπάθειες για να παρακολουθεί το μυαλό του που έτρεχε στα λιβάδια του διαστήματος

Το 1985 μια πνευμονία τον οδηγεί ξανά στην πόρτα του τέλους. Οι γιατροί συστήνουν στη γυναίκα του να τον αφήσει να πεθάνει και να ξεκουραστεί. Εκείνη, περήφανη και ηρωική συνοδοιπόρος δεν τολμά καν να το συζητήσει. Αρνείται και τον μεταφέρει σε κλινική του Κέμπριτζ όπου υποβάλλεται σε τραχειοτομή που αποδεικνύεται σωτήρια για τη ζωή του, αλλά του στερεί πλέον και τη φωνή. Και γι' αυτό ο Χόκινγκ είχε απάντηση. Αρχισε, για να επικοινωνεί, να χρησιμοποιεί ένα μηχάνημα που συνθέτει ομιλία με βάση τις δονήσεις της τραχείας!

Μέσα σε όλα τα υπόλοιπα κατορθώματά του στις επιστήμες, ο Χόκινγκ κατάφερε να βελτιώνει επιστημονικά και την καρέκλα του και λίγο πριν ξαναμπεί σε νοσοκομείο του Κέμπριτζ σε κρίσιμη κατάσταση (μια εβδομάδα πριν), από αυτήν μπορούσε να επικοινωνεί μέσω υπολογιστή με οπτικές ίνες κάνοντας συσπάσεις του προσώπου του. Με αυτό τον τρόπο έγραφε τις ομιλίες του, τα βιβλία του, έγραφε τα e-mail του Και μπορεί να μην έχει κάνει το διαστημικό ταξίδι που ονειρευόταν, αλλά πρόλαβε να πετάξει με ειδικά διαμορφωμένο αεροπλάνο σε συνθήκες έλλειψης βαρύτητας!

Τώρα, το διάστημα ολόκληρο βρίσκεται κλεισμένο σε ένα δωμάτιο ενός νοσοκομείου στο Κέμπριτζ. Είναι το μόνο δωμάτιο νοσοκομείου στον κόσμο που χωράει τον ουρανό

Ο χρόνος, ο δρόμος κι ο πόνος

Από το 1966 που ο Χόκινγκ τελείωσε με το διδακτορικό του μπήκε στην ερευνητική ομάδα του Κέμπριτζ και στη συνέχεια έγινε καθηγητής. Στις

αρχές του '70 από την αστρονομία πέρασε στα εφαρμοσμένα μαθηματικά και στη θεωρητική φυσική. Τότε διατύπωσε και τη θεωρία των πρωτονίων του Big Bang, ενώ τότε έγραψε τα πρώτα κείμενα για τη ραδιενέργεια στις μαύρες τρύπες του διαστήματος και το πόσο αυτές επιδρούν στο σύμπαν. Το 1977 έγινε καθηγητής βαρυτικής φυσικής και το 1979 του απονεμήθη έδρα καθηγητή μαθηματικών. Όλα αυτά τα έκανε καθηλωμένος σε μια αναπηρική καρέκλα και με τη δυνατότητα να κάνει ελάχιστες κινήσεις με το σώμα του. Και δεν σταμάτησε εκεί, ενώ η ιατρική κοινότητα είχε ήδη σηκώσει τα χέρια ψηλά. Συνέχισε να μελετά διαρκώς τις μαύρες τρύπες του διαστήματος που τόσο τον γοήτευαν και σύμφωνα με το βασικό του θεώρημα προσδιόρισε τις βασικές ιδιότητές τους. Ανέλυσε και μελέτησε τις ακτίνες Γ και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μετά το Big Bang δημιουργήθηκαν μαύρες τρύπες οι οποίες δημιουργούν και εκπέμπουν υποατομικά σωματίδια μέχρι να εξαντλήσουν την ενέργειά τους και στη συνέχεια να εξαφανιστούν. Το 1983 διατυπώνει τη θεωρία του για το χωροχρόνο, σύμφωνα με την οποία ο χρόνος και ο χώρος είναι πεπερασμένοι σε έκταση, χωρίς όμως άκρες ή σύνορα.

Το 1988, το βιβλίο του «Σύντομη Ιστορία του Χρόνου» κατέρριψε όλα τα ρεκόρ πωλήσεων και παρέμεινε στη λίστα των μπεστ σέλερ των "Sunday Times" για 237 συνεχόμενες εβδομάδες. Έτσι ο Χόκινγκ έγινε διάσημος παγκοσμίως και έξω από την επιστημονική κοινότητα. Και στις μέρες μας, παραμένει ένα σύμβολο της ανθρώπινης θέλησης

Το 2006 ο Χόκινγκ τιμήθηκε για το έργο του στη θεωρητική φυσική με το σημαντικότερο επιστημονικό βραβείο. Το μετάλλιο Κόπλεϊ, το οποίο απονεμήθηκε για πρώτη φορά το 1731 από τη Βρετανική Βασιλική Εταιρεία. Μεταξύ άλλων έχουν τιμηθεί με αυτό προσωπικότητες όπως ο Κάρολος Δαρβίνος, ο Αλμπερτ Αϊνστάιν, ο Λουίς Παστέρ, ο Τζέιμς Κουκ. Ο Χόκινγκ όταν παρέλαβε το βραβείο του σχολίασε με χιούμορ: «Ναι, αυτή είναι μια παρέα στην οποία αξίζει να βρίσκεσαι, αν και θα είχαμε φρικτούς τσακωμούς». Απαντώντας έτσι στο σχόλιο του λόρδου Ρις ότι: «έχουμε κοντά μας το μόνο άνθρωπο που θα μπορούσε να προβληματίσει τον Αϊνστάιν»

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΑΡΑΠΑΠΑ